

Langfredag

Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?

Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.

Der er forskel på, hvad evangelisterne mener, var Jesu sidste ord på korset.

Evangelisterne Matthæus og Markus lader det være de aramæiske ord *Eli, Eli! lema sabaktani? Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?*

Evangelisten Lukas derimod ordene *Fader, i dine hænder, betror jeg min ånd*, og evangelisten Johannes lader Jesus udånde med ordene: *Alt er fuldbragt.*

Lad det ligge, hvem der nu hørte rigtigt. Det er uvæsentligt.

Alle disse korsord er vigtige, og de peger på Guds kærlighed, Guds nåde og vilje til at være vi mennesker nær.

⌘

Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?

Ordene udtrykker en dyb ensomhed, en følelse af at være forladt og ene i verden. Når Gud er væk, er meningen væk; så er kernen i det, vi deler som mennesker sammen væk, og så er kaldet til mig om at elske og værne om andre væk.

Mit liv bliver uden Gud at betragte som sandskorn, der forsvinder gennem fingrene. Livet bliver da uundgåeligt kun at ligne med bladene, der falder til jorden.

Men når netop Jesus i døden siger *Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?* så rejser der sig – ganske paradoksalt - et stort håb.

For disse ord vidner i Jesu mund om Gud som kærlighedens Gud, fortæller om Vorherres solidaritet

med den verden, han har skabt, og det liv, han har formet. Gud strækker sig nu så langt, at han lader sin søn dø som os.

De suk, den smerte, som rammer og mærker mennesket, gør Gud nu med.

Dette bliver understreget af, at Jesu ord er formet som et spørgsmål: *Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?*

Den tyske digter Rainer Marie Rilke skrev i *Breve til en ung kvinde*:

Hvilken menneskelig erfaring og hvilke menneskelige udtryk viser sig ikke i sidste instans som en spørgeren og står opladt mod hvem? mod himlen? ¹

Når Jesus tager spørgsmålet i sin mund *Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?* viser han således, at der ikke er nogen menneskelig erfaring og noget menneskeligt udtryk, som Gud ikke gør sig og deler med os.

¹ Rainer Marie Rilke, breve til en ung kvinde, 9-10

α

De andre korsord, hvor Jesus virker mere fattet, rummer også både trøst og håb. Som når Jesus siger: *Fader, i dine hænder betror jeg min ånd. Og Alt er fuldbragt.*

Også i disse ord møder vi en indrømmelse af, at ikke alt står i et menneskes egen magt.

Vores hænder kan meget, de kan arbejde, favne og kærtegne, bygge op og rive ned. Og i denne tid, hvor vi skal holde afstand til hinanden, hvor den ofte nyttige urørlighedszone er nødtvungen stor, og hvor den andens hånd savnes, da både trøster og hjælper Jesu ord mig i troen og håbet:

I troen på, at Gud griber os i sine hænder.

I håbet om, at hvor vi end går og hvor vi end falder, hvor vi end lever og dør, så vil Gud gribe os i sine hænder. Alt grundet Guds kærlighed, korsets gåde.

I Jesu navn - amen

